

د ملگري خور زما مينه

سيد ادريس سادات

Ketabton.com

لنډه کيسه

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پیژندنه

نوم . د ملگري خور زما مينه

ترتیب کوونکی . د خزان پاڼه

ليکوال . سيد اديس سادات

ډيزاين . د خزان پاڼه

د ليکوال شمارة . ۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱

د ټلگرام چينل . <https://t.me/bookandnovelsadat>

د واټس اپ گروپ . <https://chat.whatsapp.com/HerXXDLt9tM75o1BpOrBFN>

که چیرته په گروپونو کې اډ کېدلای نشی، نو له موږ سره په لاندې شمارو رابطه وکړئ.

0731363201

SAS

که لوستلو مو يې د لاسه نه کيږي،
نو په غريزه بڼه يې برخه په برخه له لاندې
لينک څخه اوريدلای شئ.

<https://youtu.be/6pKKlnHxFFo?si=0JmWilyAKRMXaVBF>

پيل

زما او د هنري ډيره کلکه ملگرتيا وه، ما او هغه به د روژې په هرمانسامي کې له کوره وتو،
او د شپې ناوخته به بيرته کور ته راستنېدو.

کله به هم هنري زموږ کور کې د شپې لپاره پاتېده او کله به هم زه د هغوی په کور کې د
شپې لپاره پاتېدم.

زموږ مينه داسې ښکارېده، چې په ژوند کې به مو هيڅوک هم سره جلا نکړي.

زموږ د کلکې ملگرتيا له کبله د هنري او زما پلار هم سره کلک ملگري شوي وو.

هغوی به هم لکه زموږ پشان يو ځای سره گرځېدل، پدې سره په کلار کلار د هغوی زموږ د
ټولې کورنۍ سره تگ راتگ پيل شو.

!.. زنانه به مو هغوی کره ورتللي، او د هغوی زنانه به موږ کره راتللي.

زموږ کورنۍ په ټول خاندان کې تر ټولو اعلا کورنۍ وه.

برعکس بيا د هنري دوی کورنۍ زموږ له کورنۍ هم پخپل خاندان کې د خدای بلا شهرت
درلود.

د اختر په دريوارو ورځو کې به مختلفو ځايونو ته د چکر لپاره تلو.

موږ، پلار، خويندو او ورونو ټولو به راڅخه مننه کوله، چې د دوی سيالانې ملگري او
ملگري مو ورته پيدا کړي دي.

موږ به تل په غرونو گرځېدو، د هنري دوی ټوله کورنۍ ډاکټران وو.

او زموږ ټوله کورنۍ ليکوالان، شاعران او د ادب مينوالان وو.

بس خدای رزق رساوه

د مور او پلار خالي دعا مو دا وه، چې خدایه د دغو دوو کورنيو مينه د قيامت په ورځ هم
کمه نه کړي.

!او تل به يې دا شاعري زمزمه کوله

د ژوندون دا ورځې شپې دا د مينې سلسلې

خدای دې نکړي چې زموږ منځ کې راشي فاصلې

د ورځو نه يوه ورځ د اختر په چکر موږ وغوښتل، تر څو کامې ته د شيرخ خوړلو لپاره
ولاړ شو.

د کامې پر سړک ډيره زياته گڼه گوڼه وه، دا وخت هنري ته يو د کرولا موټر والا ښکښل
وکړل.

!هنري شترينګ ته ناست وو، ماته غوصه راغله

ورته مې وويل

هنري موټر در چابک که، چې درنه ولاړ نشي؛ هنري ټوډي ته پښه ورکړه

!په ډير لږ ځنډ سره يې کرولا ونيوله، کرولا والا هم ځانته ځان ويل

!موټر يې چابک کړ، په لاره کې مو ښه ضد وواهه

!موږ ډيره خواړي وکړه، مگر کرولا ته موماته ورنکړه، هنري ته سخته غوصه ورغله

موټر يې غاړې ته ودراره، شټرينګ يې په څوک وواهه.
داسې لکه ډير زيات چې مايوسه وي، سر مې يې سينې ته رانږدې کړ.

ورته مې وويل

!خير دی هنري

!کيسه کې يې مه کيږه، اوس به څه وکړو نو

!دا وخت کرولا موټر والا بيرته راتاو شو، هنري ته يې کړل

.وروره دا خرکاډی دې چيرته کور کې ودرره، دا زموږ سره د مقابلې ندی، نور روان شو

:هنري سر راپورته کړ، هڼبريک يې کش کړ، ما ورته وويل

!هلکه خيال کوه ته په غوصه يې

اخيري گیر ته يې کړ، په فول پښه يې موټر له کرولا مخکې کړ، مگر کرولا بيا ورنه مخکې
شوه.

.ده چې پښه ورکړه، له هغې خوا په چپ لاس ټيلر راروان وو

هنري بله لاره ونه لیده، په کرولا يې موټر وروست، کرولا له سړکه لاندې په ښي لاس کې
!درې څلور ملاقه واړول

.هنري په بانټ سيده د ډريور څوکی وهلی وه

.او ډريور ځای پر ځای مړ شوی وو، هنري چې له موټره کيوت، خوله يې وازه پاتې شوه

.!لاسونو يې رپا پيل کړه، شيبه نه وه تېره چې د مخکې پوستې نه عسکر راغلل

ما هنري ته ډير وويل

هنري څه چې تختو، مرګ دي ګړی دی

مګر هغه ويرې نيولی وو، عسکرو له ما وپوښتل، ډريور څوک و؟

ومې ويل

ډريور زه وم

هنري په قهر جن انداز راوکتل، له جيبه يې د موټر اسناد راوباسل، دا د چا اسناد دي؟

ها

دا موټر کوم رنگ لري، ما وويل

نه نه ډريور زه وم، دی دروغ وايي

!. عسکرو هنري ته ځنځيرونه (ولچک) ورواچول، ماته يې ګړل

د دې پوښتنه بيا د ښار په محکمه کې وکړه، پوليسو د هنري موټر هم قيد کړ

هنري يې روان کړ، هنري ماته په عاجزانه انداز کتل، هغه يې له گريوانه نيولی وو

زه په گوندو شوم، سترگو ته مې لاسونه ونيول، زما يار په داسې سخته کې وو

مګر ما هيڅ هم کولای نشول، هغه يې ريښتيا هم د ښار محکمې ته راوړ

د دريوارو کورنيو غړي په محکمه کې حاضر شول، د مړي کورنۍ، د هنري کورنۍ او زموږ

!. کورنۍ

په محکمه کې قاضي وويل

لومړی خو تاسې په خپله کليوالي مسله کې دا خبره حل کړئ

که هغسې ونشوه، بيا نو د هنري لپاره د اعدام سزا ده، ځکه چې قصاص په قصاص
ختمیږي.

زموږ مشران د هنري لپاره د مړي له کورنۍ سره کښیناستل، ډیر زیات عذر و زاري یې
ورته وکړل.

مگر هغوی ویل

چې زما ځوی یې قصدا وهلی دی

چې زما ځوی نه وي، ولې یې قاتل ژوندی وگرځي

د دواړو کورنیو خواخوږو خپلوانو خبره د کلي جرگې ته ورسوله، هغوی هم شینواري وو،
!موږ هم

مگر هنري دوی بیا د بټي کوټ وو، خو ټول شینوارو کې راځي

او دوی ټولو پدې فیصله وکړه، چې دوه په دوه به جرگې ته کښېنؤ

فیصله داسې وشوه، چې راتلونکې شنبې ته به موږ دواړه کورنۍ لس لس لکه روپۍ د
مړي کورنۍ ته ورکوو

او جرگې چې هره فیصله وکړه، هغه به دواړه مني، که چا ونه منله، د هغې لس لکه روپۍ
به سوزیږي

د مشرانو جرګه وه، موږ پکې نه وو

يوه ورځ زموږ په کور کې خبره خوره شوه، چې هنري يې خوشې کړ

ما په منډه منډه ځان د هنري دوی کور ته ورساوه

هنري راوواټه، ورته مې وويل

دا څنگه خوشې شوې، ياره؟

ويي ويل

ولا نه پوهيږم، ورور

خو خلک وايي چې د جرګې له مخې يې خبره هواره کړې ده

خا

نو دا خو مری وو، په بدل کې به يې څه ورکړي وي؟

ويي ويل

ته دا خبرې پرېږده، راځه ياره

چې لگ دي کوڅو کې وگرځو، د معبث کټملو سخت خوړلی يم

بيخي خراب يم، ياره

ما ورته وويل

دا څه وايي يار

!خو په هغې ورځ ما پوليسو ته ويلي وو ګنه

:چې زه ګاډيوان وم، هغې وويل

ياره ته هم عجيبه يې، غلطې زما وه، او سخته به يې تا تيروله ها؟

.داسې خو نو نشي کېدای، خير مګر سخت وخت خو هاغه وو

.چې په لومړي ځل مې د لاسه مرګ وشو، هاغه صحنه به مې تر مرګه هم له ياده ونه وځي

شفیقه ما به خدای وبښي؟

.دا وخت يوه نجلۍ تور سر د هنري و خواته منډې راوهلې، د نجلۍ ښايست شغلې کولې

.پيغله وه، له ما يې هر څه هير کړل، ډير ژر د هنري و خواته راوړسېده

:په ژړا ژړا يې ورته داسې وويل

.لالا ستا د مرګ اجوره به اوس زه ادا کووم

.خير دی لالا زه ښايسته ژوند غواړم، ښه ميړه غواړم

.ښايسته بچيان غواړم

!هنري هک حيران شو، ماته يې وکتل، بيا يې خپلې خور مريم ته وکتل

:ورته ويې ويل

.څه څه زه خو ستا په يوه خبره هم پوه نشوم

!او ته کور نه ولې په داسې حال کې راوتې يې ها

پروني دي په سر که،

مريم په سلګيو کې وويل

لالا جرګې پريکړه کړې، چې ما ستا د قتل په مقابله کې هغې کورنۍ ته په بدو کې ورکړي.

هغه سړی د مړي پلار دی

!ما خو داسې ژوند له خدايه نه وو غوښتی

هنري ماته راوکتل، د خولې نه يې د ژړا دردونکی غږ راووت، ما ځانته رانږدې کړ

ورته مې تسلي ورکړه، هنري ته مې وويل

هنري بايد يو ښه پلان جوړ کړو

تر څو له دغه مشکل څخه نور خلاص شو، هنري وويل

سمه ده.

زه نن شپه سوچ وهم، سبا درته وایم

ما وويل سمه ده،

دا شپه هم تېره شوه، په سبا يې هنري د خپلې خور سره چې د حيا خادر يې په سر وو

او حجاب يې کړی وو، راته يې وويل

!شفیقه وروره

تا راته يو وخت ويلى وو، چې هنري هر وخت په سخته کې شوې، نو ماته غږ وکړه،
انشالله د ځانه هم درته تير يم

!نن په سخته کې يم، وروره

ستا مرستې ته ډيره زياته اړتيا لرم

ما ورته وويل:

وايه وروره

زه څه مرسته درسره کولای شم

راته يې وويل

اوس خو صرف دومره وکړه، چې موبایل دې مات کړه، او ما سره راځه

نوره خبره به درته وروسته وکړم

موبایل مې د دوو کابو منځ کې کينډ او د پاسه مې په بل کابي وواهه

دوه ټوټې شو، بيا يې وويل

سيمکارتونه دې هم مات کړه، په سخته مې ورسره ومنله

له کلي د ځنگله خواته روان شو، زموږ د کلي ځنگل هم ډير ويروونکى وو

او دا وخت د سهار څلور بجې وې، هره خوا د شپې خړه وه

!يخ هم ځانته څه ويل

د مرفانو يو نيم آواز تر غوږه کېده، نور هيڅ هم نه وو.

د ځنگله په منځ کې د خداى درې پښيमानه گناهگارانو منډې وهلې، دوي داسې گناه کړې!
وه، چې شايد خداى په توبې بڼلې وای، مگر د کلي خلکو نه بڼل.

په ځنگله کې ډير تيز ولاړو، تر يو ساعت مزل وروسته د ځنگله منځ سړک ته ورسېدو.
په کلي کې ځکه په موټر کې نه کښيनाستو، چې بيا له هغې ځايه موټروان پيدا کيدای شو.

د ځنگله په اخره کې دموټر په انتظار کيनाستو، څه شيبه وروسته يو موټر رانښکاره شو.
موږ د کابل په لور سفر ته مخه کړه، په کابل کې هنري زه او مريم يو جماعت ته بوتلو،
ماته يې وويل:

شفيقه زه په خپل ژوند کې يوه دغه نيازبينه خور لرم، زه نه غواړم چې د دې ژوند دې
تنور شي.

خير دى، زما له خور سره واده وکړه، او لدې ځايه تاسې دواړه قاچاقي بهر ته لاړ شى.

دوهمه برخه

هنري زما او د مريم واده وکړ، او زموږ لپاره يې له کابله د يو قاچاقي سره خبره وکړه، تر
!خو مو ايران ته پخیر ورسوي.

موږ کابل کې په اوږد بس کې سپاره شو.

يو ساعت مو ورته انتظار وکړ، تر هغې وروسته بس حرکت پيل کړ.
ما سره غم زما د کورنۍ وو، چې په هغوی به زما په بيلتون کې څه تيرېږي.
آيا هغوی به دا شرم پر ځان يوړلای شي، چې شفيق د خپل يار او ملگري هنري خور
تختولې ده؟

آيا هغوی ته به ژوند خوند ورکړي کنه؟
د هنري او شفيق ملگرتيا خو څارۍ نه درلود، دوی داسې فکر هم کړی نه وو، چې له
داسې ستونزو سره به مخ شي.

!خو اوس پرې راغله، ما مريم ته وکتل.
مريم پر ما له مخکې نه مينه وه، د هغې زه خوښ وم.
خو د پښتو رواجونو او د ورونو او پلار غوسو د هغې شخصيت وژلی وو.
او هغې دا هم ويلای نشول، چې شايد شفيق زما لپاره ښه وي.
او زموږ د دواړو کورنيو خپلوي به پدې رشتې سره لا پښه شي.
خير د هغې ارمان پوره شو، او ما هم د هغې سترگو ته په کتلو د خپل يار هنري مينه ماته
کړه!-

د هغې سترگې هنري ته تللې وې، ويختانو يې هم خرمه يې رنگ درلود.
د کابل اوږد وي ای پي موټر له کابله د نيمروز پر لور حرکت وکړ، هنري له گاډي ښکته
شو.

موږ د موټر په اخيري سيټ کې ناست وو، په بښنه کې هنري ښکارېده، هغې له درده د ډک خفګان لاس خوځاوه.

ماته سخته ژړا راغله، ځکه چې خدای خبر اوس به له هنري سره څه کېږي خو هنري له ماسره وعده کړې وه، چې زه بيا کلي ته نه ځم، او دلته په لارو کوڅو کې له خپلې کورنۍ نه ځان غیوم.

!موټر په خپله لاره رهي وو، ډير په منډه منډه يې د نيمروز په لوري ځفاستل. يو وخت په مريم د خوب جټکه راغله، هغې په ناپامۍ کې خپل سر زما په ولي کېښود. ما فکر وکړ، لکه ويده شوه.

ژر ژر مې له جيبه هغه موبایل راوباسه، چې په کابل کې مې مې د هنري نه پټ اخیستی وو.

!او آسپه ته مې مسیج وکړ، ورته مې ولیکل

!سلام گراني

زه په ډير سخت مشکل کې یم، ما ویل چې ستا به راته سودا وي.

دا دی اوس یو څه فارغ شوم.

اسپه:

گرانه چیرته وي، مخکې مې درته څومره مسیجونه کړي دي، ته وگوره ټول واټسپاډې ډک وي.

ومي کتل ګرانې هيله ده مه خفه کيږه، کله چې مې بيا موقع پيدا کړه، خبرې درسره کووم، سمه ده؟

!.موبايل مې زنې ته نږدې کړ، د بس په مخامخ کونج کې سوچ يورم
يو ځل مې مريم ته وکتل، د هغې معصومي سترګې او د بلې خوا زما پشان يو شيطان چې
په ورځ کې پنځلس جنګيانې بدلوي رابدلوي

.شپه وه، يو وخت مې په سوچونه کې سترګې سره ورغلې وې

.يو دم چا غږ وکړ، ورونو پاڅی، د لمونځ وخت دی

.دا مهال سهار وو، ټول خلک د لمونځ کولو لپاره لاندې کېوتل، زه هم راکېوتم

.په يخه هوا کې مې په يخو اوبو اودس وکړ، او لمونځ مې ادا کړ

.بېرته چې موټر ته وختم، د مريم حجاب نه وو

.سر يې بېر وو، سترگو کې يې د درد اوبسکې له ورايه معلوميدې؛ هغې شور جوړ کړ

:زه يې په سينه ووهلم، ما ورته وويل

!څه کيسه ده مريم

احوال راکړه، ويل يې دا نمبر د چا دی؟ ها؟

:نمبر د آسيه وو، ورته مې وويل

... ګوره مريم دا

!شفیقه هڅې فضول بهانې مه جوړوه، که ته لدې جينۍ سره مينه لري نو ورشه

زه دې په لاره کې نه خنډ کيږم.

!مګر زما ژوند مه بربادوه، مريم له بس نه کېوته

زه هم پسې ورغلم، په زور مې بس ته راپورته کړه

ورته غوصه شوم،

ما او تا تر اوسه لا سم نه پيژنو، زه پوره هڅه کووم، چې بدل شم

د خپل يار لپاره، د هنري لپاره به زه اور ته هم ودانګم، دا خو وړې خبرې دي

مريم وويل:

زه په تا څنگه باور وکړم،

هنري درياد کړه، زموږ د دواړو کورنيو مينه درياده کړه

ته ما په مينه او خوښه ځانته واده کړې نه يې، تا سره ما د هنري په وينا واده وکړه، او ما

له هغې سره دا ژمنه کړې ده

چې تر څو زه ژوندی يم، نو ستا د خور ژوند به انشاالله گل گلزار وي، اوس نو ته نورې

!خبرې مکوه

او فکر دې خالي دېته ونيسه چې موږ بايد پخیر اروپا ته ځان ورسوؤ

يو څه سوچ يې وواهه، بيا يې سر وخوراوه، راته يې وويل

اوس راته صفا صفا ووايه اسيه څوک ده؟

ومې ويل:

زما يو کتاب يې يو وخت لوستی وو، بيا يې راته مسيح کړی وو، ملګرتيا مو سره جوړه سوه

هغه له ما سره مينه لري، خو زما داسې چنديانې نه خوښيږي،

نو چې ستا نه خوښيږي، بيا يې ولې نمبر له ځانه سره ساتې، ژر ژر کوه ډيليت يې کړه
هله.

د هنري خور وه، هماغسې تيزه او غوصه ناکه

نمبر مې ډيليت کړ، مريم په ژړا شوه، زما په ولې يې سر کېښود، ومې ويل ولې، ولې
ژاړې مريم؟

په ژرغوني انداز يې وويل

شفيقه د يوې نجلۍ او هلک ارمان پخپل ژوند کې دا وي، چې د واده شپه په سره جوړه
کې هلک خپله ميرمن وويني، او نجلۍ په سپينه جوړه او تور واسکت کې خپل بادشاه
!خاوند وويني، مگر موږ بدبختو ته گوره

لومړی د خپل کابل د لارو گرد ووهلو، او بيا تر هغې وروسته راباندې په تورو او د غم جامو
کې د واده شپه راروانه ده

په داسې حال کې چې زه ښه پوهيږم، چې پدې شپه کې به د يو بل مخ هم ونه وينؤ

گوتې مې يې سترگو ته ورنږدې کړې، گرمې اوبښکې مې يې لمس کړې

بدن مې يو رقم جټکه وخوړه، موټروان ته مې وويل

!گادۍ ودر وه موږ کوزيرؤ، مريم حيرانه شوه

ډير ژر موټر ودرید، ما او مريم له گاډي څخه راکوز شو؛ دا ځای د زابل دښته وه، هيڅ آبادي نه تر سترگو کېده.

ما چې وکتل، زموږ بس هم تر ډير ليرې ځايه تللی وو، بله لاره نه وه، بس په دښته کې مو مزل شروع کړ، خو سړک به مو نه پريځود.

تر يو څه مزل وروسته يو آباد کلی په نظر راغی، پدې کلي کې گڼ شمير خلک وو.

کلی په ژوره وو، زير مازديگری وو؛ له ليرې ځايه ښکاريده، چې يو تور سړی ولاړ دی.

او له ساه څخه د بوقې په ذريعه اوبه راوچتوې، بله خوا بيا يو يو ځای زنانه وو د خپل کور
!انگړونه جاړو کول.

موږ هم پدې کلي ورگډ شو، غوښتل مې د يوې شپې لپاره اطاق په کرايه کړم.

مگر د کلي خلکو محاصره کړم، پوښتنې يې کولې چې تاسې څوک ياست؟ له کومه ځايه راغلي ياست؟ ايا دا نجلی خو بدې راتختولي نه وي؟

ما ورته ويل چې دا زما ميرمن ده، مگر هغوی باور نکاوه، په اخر کې يې مريم هم يوې
!غاړې ته کړه زه هم.

له ما يې د هغې د مور، پلار او کورنۍ په اړه وپوښتل، او له هغې يې زما د کورنۍ په اړه
!وپوښتل.

دا چې موږ دواړو د يو بل پلار مور او کورنۍ پيژندل، نو خلک يقيني شول، چې دوی
واقعا ميره او خاوند دي.

دې خلکو وويل:

تاسې زموږ ميلمانه ياست، نن شپه به موږ تاسې داسې ونازوؤ، چې هيڅکله به هم چا داسې نازولي نه ياست.

ما او مريم خوشحاله شو، مريم ته مې وکتل، سترګې يې په شوخي رانه واړولې.

!راټه کړل يې، ډارنه دومره زير شوی شوی وې، بيا يې وخندل.

!ومې ويل گوره داسې خبرې به زما په حق کې نه کوي خا.

ويې ويل کوم يې کوم يې کوم يې

!خه به وکړې ها.

هيڅ مې ورته ونه ويل، دې خلکو موږ ته زموږ کوټه او د بیده کېدو ځای راوخود.

نور بيرون د خپل عبادت پر لور ووتل، ماته يې هم وويل راځه.

زه چې ورووتم، ماته مې د مدرسې د استاذ خبره ذهن ته ودریده، چې ويل به يې.

بريالان الله هو ډير وايې او دې لفظ سره نڅا هم کوي.

ما هغه وخت دا نه منله، مګر دا ځل مې په ريښتيني ډول پخپلو سترګو وليدل، هغوی توبه.

!د الله نوم ته نڅا کوله.

يو نفر يې زما و خواته راغی، راته يې وويل

ايا د الله نوم په اوریدلو سره ستا په وجود کې جذبه نه راځي؟

ومې ويل

الله تعالی زموږ رب دی، مګر الله تعالی فرمايلي دي، چې تاسې زما عبادت وکړئ.

نه ماته نڅا وکړئ، د خلکو تندي راته تريو شول، بس نور مې څه ورته ونه ويل؛ ځکه چې شپه يې راکړې وه.

احسان يې راباندې کړی وو، ځکه زه هم غلی شوم.

!شپه ناوخته شوه، خلک ټول خپلو خپلو استوګنځایونو ته ستانه شول.

ما آسمان ته وکتل، په آسمان کې ځلیدونکو ستورو هم ژړل او هم يې خندل؛ له یو خوا په ژوند کې په لومړي ځل خپلې کوټې ته پدې نیت ورتل، چې خپله بي بي به لمس کړم. ورسره به وځاندم، د مینې د ژوند شروعات به ورسره وکړم.

مګر له بلې خوا مو راتلونکی نا معلوم وو، زما په شان معصوم هلک یوه د حیا نه ډکه نجلی. له کوره تختولې وه.

او واده يې هم ورسره کړی وو، زړه نا زړه خونې ته ولاړم.

سلام مې واچاوه؛ مريم هم سره جوړه له کومې خوا پیدا کړې وه.

ډیره ښکلې ورسره ښکارېده، خوا ته يې ورغلم.

!مريم

که زموږ ژوند هر ډول دی، خو دا واوره یو وخت به داسې هم راشي چې زه به دا سختیانې پخپل یو کتاب کې ولیکم.

او دا درته په یقین سره وایم چې انشالله دا کتاب به ډیر زیات خلک خوښ کړي.

مريم زما په خوله گوته راکېښوده، او ويې ويل؛

!. نن هغه ورځ ده، چې ما به له خدايه په سوالونو غوښته؛ نن هر څه هير کړه
غم خوشحاليانې هر څه هېر کړه، نن شپه به صرف زما او ستا وي، بل هيڅوک هم پکې
!. نشي ځايدای

ريښتيا تا دوه رکعته شکرانه لمونځ کړی دی؟

ومې ويل:

نه

.ويل يې پاڅه هله دوه رکعته لمونځ په لوړ غږ سره وکړه، چې زه هم درپسې شاته ودرېږم

دريمه برخه

.ما په لوړ غږ سره لمونځ شروع کړ، او شاته راپسې مريم هم ودریده
!دوه رکعته شکرانه لمونځ مو وکړ، او بيا مو ورپسې دعاگانې ولوستلې
که هر ډول وه، خو بيا هم د خوشحالي شپه وه، او داسې شپه په ټول عمر کې صرف يو ځل
راځي.

شپه هم نوره په تيرېدو شوه، د ژوند هاغه آرمانونه مو زياتر پوره شول، چې په کوچنيوالي کې به مو صرف په خيال کې راتلل، ژوند هم عجيبه شی دی.

اول د انسان ارمان پوره کېږي، نه د

خو چې پوره شي، بيا به ضرور پکې داسې يو نيم څه کمی وي

يو وخت د مريم په تورو ويختو خوب يوږم، فکر مې شو چا دراوزه وټکوله، له خوبه پاڅېدم.

لا سهار وو، خو د دې کلي خلک به ټول سهار وختي يوځای جمعې ته تلل، ځکه يې موږ هم له ځانه سره کړو.

او ورسره روان شو، دا يې ښه عادت وو، ځکه دوی نه غوښتل چې په کلي کې دې يې بې لمانځه کس پاتې شي.

ځکه چې له يو بې لمانځه سره الله تعالى په شپيته کورونو عذاب نازلوي

نور خو هر څه سم وو، مګر له ما سره دا وخت د حمام کولو فکر وو، ځکه چې د واده شپه مې تېره کړې وه.

او بايد څو لوټې اوبه مې په سر اړولې وې، تر څو د لمونځ لپاره پاک شوی وای؛ مګر دومره جرأت اوس چا کې وو.

چې د غسل کولو ځای مې ورنه پوښتلاي وای، ډير هاخوا ديخوا شوم

مګر دا چې خلک به مې وکتل، چې په سترگو به يې لاسونه کښول، راکښول، بيا به ورنه وروسته شوم.

بس د يو بابا خوا ته ورنږدي شوم

ورنه مې د غسل د ځای پوښتنه وکړه، تور مخ يې راواړاوه، ماته چې يې راوکتل، نړۍ
خندا هم ورغله خو ځان يې کنټرول کړ

راټه کړل يې

راځه جماعت کې به درته زه څه لاره برابره کړم

جماعت يو څه د کلي نه لرې وو، له زوړ بودا مې پوښتنه وکړه

دا جماعت مو ولې دومره لرې جوړ کړی دی؟

موږ خو ننگرهار کې له کورونو سره نږدې نږدې مسجدونه جوړوو

وراره

جماعت ته په تلو سره له انسانه په هر قدم سره يوه گناه غورځيږي، او يوه نيکي ورته په
کتاب کې ليکل کيږي

ځکه موږ له خپل کلي دومره ليرې جماعت جوړ کړی دی

بښه بښه اوس پوه شوم

تر يو څه شيبې وروسته مسجد ته راوړسېدو، بودا سړي غسل خانه راخوځوده

زه هم ورغلم، اوبه يخې وې، خو بله چاره نه وه، له سنگ غسل خانې نه هم رپيدونکي
...! غرونه راپورته کېدل

...د انسانانو خاموشي وه، صرف گونګتپانو آوازونه کول

...د سهار څلور بجې وې، د حمام خانې نه راووتم؛ بيرون هر چا د خوب اصويلي کول

په جماعت کې زمکنې فرش يا قالينه نه وه، خلکو ويل چې مينځلو لپاره يې ټولې کړي دي.

ځمکه پښه وه، ډيره پښه لگېده،

خپل څلور رکعتي لمونځ مې ادا کړ، د مسافري کنجايش هم پکې نه وو

په هر حال لاسونه مې د دعا په پار پورته کړل، تر دعا وروسته مې خپلې خپلې په پښو کړې، له مسجد روان شوم

څنگه چې له مسجد راووتم، گورم مخې ته مې عسکر ولاړ وو

..ولچک يې راواچول

يوې بند خونې ته يې يوړم

لږ وخت کې يې مريم هم راوړه، او يو څه شيبه وروسته يو څه ډله خلک زندان ته ..راننوتل

...زما په سترگو توره پټې لگيدلې وه، هيڅوک هم راته سم نه ښکارېدل

هر کله چې يې راته تر سترگو پټې لرې کړه، گورم چې د هنري او مريم پلار دی

زه تر دې مهاله نه پوهېدم، چې زموږ ادرس به دوی ته چا ورکړی وو

موږ يې په موټرو کې واچولئ، خپلو کورونو ته يې بوتللؤ

کور کې يې زموږ لاسونه له زولنو خلاص کړل، پلار ورور مور ټول خفه وو

!..هیچا هم راسره سترګې نه مخامخ کولې

زموږ د دواړو لاسونه يې خلاص کړل، ما له ټولو وپوښتل خه شوي دي

ولې داسې خفه ټول ولاړ یاست؟

ټولو له درده ډکه ژړا کوله، د هنري پلار خپلې سینې ته راجوخت کړم

او راته يې په ژرغوني غږ وويل

زما د هنري له يادونو صرف شفيق پاته وو او دې لیوني هم هڅه کوله، چې ما یوازې

پرېږدي

او ځان چيرته بهر ملک ته ورسوي

!...خه خه مطلب

ب ا خه

هن هن

په سر مې جټکه راغله، شاته وغورځېدم

يو وخت مې سترګې خلاصې کړې، په سور پالنگ کې پروت وم

شاوخوا ترې سره گلان تاو شوي وو، هرې خواته د گلان هارونه او گلدانۍ پرته وې

دا وخت مريم راننوته، په ما لا هم سترګې پټې پټې کيدې، مريم يو دم له خوشحالي

چينه کړه

منډه يې واخيسته ټوله کورنۍ يې خبره کړه، چې شفيق په هوبښ راغی

ټول زما و سر ته راغلل، ما له خپل بابا څخه وپوښتل، بابا دا زه څه وينم؟

زما يار په حق رسيدلی، او تاسې دلته ماته د واده خونه تياره کړې؟

د هنري پلار راته وويل

بچۍ:

په مرګ تر درې ورځو زيات خفګان ګناه لري.

الله تعالى دې ستا او د مريم جوړه همداسې تر او تازه لري، په پښتنو کې صرف هنري هغه

هغه اتل وو، چې خور د ډولۍ کړه، او ځان يې د ګولۍ کړ.

هنري د شين اسمان هاغه اتل ستوری وو، چې ټولو ستورو ته يې له مينې ډک آسمان

پرېڅود.

او پخپله د جدايې په تور بلک هول کې فنا شو.

دا دنيا هسې هم فاني ده، الله تعالى دې دا کورنۍ په هاغه جهان نه بيلوي، او د شفيق او

هنري داستان دې تر قيماته ژوندی وي.

والسلام.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library